

Fragmenten uit de verhalenbundel *Alles wat knelt*

Uit 'Chez vous'

[...]

Bij de drogist kochten we een zwangerschapstestje.

'Dat moet je toch eens in je leven hebben gedaan,' zei ik lacherig toen we in ons vakantiehuisje terug waren. De gebruiksaanwijzing gaf de tip de teststick niet in de urinestraal te houden, maar eerst in een wegwerpbekertje te plassen en de stick erin te dopen. Dit vanwege mogelijk trillende vingers. We moesten erom lachen, maar eenmaal op de wc bleek ik die wel te hebben. Ik begreep er niets van. Ik wilde toch geen kinderen? De kans dat ik zwanger was, was ongeveer nul. Maar stel dat ik in verwachting was. Wat moesten we dan doen? En wat voor moeder zou ik zijn? En hoe zou het voor Pieter zijn om alsnog vader te worden? 'Ik kies voor een relatie met jou, niet voor het wel of niet hebben van kinderen,' had hij me destijds gezegd. Plassend over mijn hand wist ik net genoeg in het bekertje te mikken. Op het aanrechtje doopte ik de stick in het bekertje en binnen een paar seconden hadden we de uitslag.

'Niks,' zei ik.

Pieter aarzelde even. 'Gelukkig maar,' zei hij. Het klonk meer als een vraag. 'Ik bedoel, je wilde zelf, we wilden allebei toch niet...?'

'Natuurlijk niet,' zei ik vlug. Ik draaide me om, vulde het koffiezetapparaat met water en pakte alvast twee bekers. 'Maar stel dat ik wél... Zouden we het dan hebben gehouden?'

Achter me hoorde ik Pieter zuchten. Het klonk alsof een fietsband langzaam leegliep.

'Ik denk het wel. Al zou het ons leven wel erg veranderd hebben.'

Ik ging tegenover hem staan en keek hem aan. 'En daar zitten we niet echt op te wachten, hè?'

'Nee,' zei hij, gedecideerd nu.

Ik staarde naar de verschillende vlekjes blauw en grijs in zijn ogen. 'Ik hou van je,' fluisterde ik.

Pieter trok me tegen zich aan. 'En ik van jou.'

Minutenlang stonden we tegen elkaars warme lijven geklemd. We waren gelukkig.

Alles was goed, toch?

[...]

Uit 'De geur van lavendel'

[...]

Die middag werkt hij in zijn kamer aan de plannen voor de zolder. Karin wil dat het dienstbodekamertje intact blijft. 'Dat het er nog in zit, dat is toch uniek! Dat mag je echt niet weghalen, hoor!' Oké, dat blijft dus.

Ook aan het kleine raam in de flessenhalsgevel waar dit kamertje achter zit mag hij niets doen. Voorschrift van de schoonheidscommissie. Voor de achterzijde heeft hij een ruime dakkapel in gedachten, dat mag wel, maar eerst tekent hij de kasten. Die komen deels onder het schuine dak en moeten op maat gemaakt worden. Karin hoeft alleen nog maar te zeggen of ze die gebeitst of in dezelfde kleur als de deuren en de raamkozijnen wil hebben.

Hij hoort haar net op de trap en dan in de babykamer. Meteen klinkt er een kreet. En zijn naam. Hij vliegt overeind en rent naar het kamertje ernaast. Daar staat Karin met een spierwit gezicht, opengesperde ogen en Hansje op haar arm. Op een van de wangetjes van de baby zit een grote, vurige kras.

'Heb jij dat gedaan?' Het is meer een beschuldiging dan een vraag.

Philip doet van schrik een stap naar achteren. 'Nee, natuurlijk niet!'

'Toen ik hem erin legde was dit er nog niet en nu vind ik hem zo in zijn wiegje! Ik weet heel zeker dat ik het niet heb gedaan.'

'Maar... ik ook niet.' Onder de verontwaardigde, boze blik van Karin voelt hij zich heel klein worden.

'Iemand moet het gedaan hebben, denk je niet?' Ook dit is geen vraag.

'Ik heb dit niet gedaan, geloof me. Misschien heeft hij zichzelf per ongeluk gekrabd?'

Nu wordt Karin pas echt boos. 'Zo'n diepe schram met die kleine, zachte nageltjes van hem?'

'Dit zou ik toch nooit doen? Het is ook mijn kind.'

Karin schudt vol ongeloof haar hoofd en haar krullenbos deint verontwaardigd mee. 'Ik wil best geloven dat het per ongeluk is gebeurd, maar geef het toch gewoon toe.'

Philip zucht. Zo ijzig kent hij Karin niet. En hij hééft het niet gedaan. Sinds Karin Hansje in zijn wiegje legde, is hij niet in de babykamer geweest. Maar als hij dit tegen Karin zegt, ziet hij aan haar gezicht dat ze hem nog steeds niet gelooft.

‘Ik weet niet waar jij mee bezig bent, maar blijf het vooral ontkennen.’

Hij doet zijn mond open om nog iets te zeggen, maar hij voelt zich opeens onmachtig onder haar blik en gaat terug naar zijn tekentafel. Hij hoort Karin stommelen, eerst in de babykamer, waar het raam met een klap wordt dichtgetrokken en daarna in de slaapkamer. Dan staat ze plotseling voor zijn neus met nog steeds die kille ogen, Hansje in de reiswieg in de ene en een uitpuilende weekendtas in de andere hand. Voordat hij haar iets kan vragen zegt ze: ‘Ik hoef jou even een paar dagen niet te zien. Voor de veiligheid van mijn kind ga nu naar mijn ouders.’

[...]

Uit ‘Geen vis’

[...]

Nog geen week later zaten ze in de Amsterdamse Pijp tegenover elkaar in een restaurant dat zelf wel een pijpenla leek.

Margriet bestelde vis, waar Frits niet van bleek te houden.

‘Je komt uit een vissersplaats en je houdt niet van vis?’

‘Alles met diploma A en B komt niet op mijn bord,’ zei hij met grote stelligheid.

Hij had het grapje vast vaker verteld, maar Margriet schoot in de lach.

‘Ik haat vis,’ voegde hij eraan toe. ‘Alleen de lucht al!’

‘Vind je het dan niet vervelend dat ik nu wel vis eet?’

‘Die vis is gebakken. Dat gaat nog net.’

Onder het eten bekende hij dat hij zich had voorgenomen haar niet aardig te vinden.

‘Want je woont dan nu wel naast Mia, maar je komt eigenlijk uit de villawijk. Wat mij betreft de verkeerde kant van het spoor.’

Margriet had op de middelbare school al eens van een klasgenootje te horen gekregen:

‘Jij woont aan de Goudkust, hè?’ Gevoelig puntje.

‘Maar toen bleek ik verdomme best aardig.’

‘En verdomme nog mooi ook.’

Ze keek hem verbluft aan.

‘Ja, dat zie ik heus wel,’ zei Frits nu ook lachend. ‘En je bent veel mooier dan mijn vorige vriendinnen.’

‘Wat ging er mis?’

Frits schonk hun glazen nog eens vol uit de fles rode wijn die ze al voor het eten hadden besteld.

‘Nou, wat ging er mis? Of wacht, laat me raden. Ze waren van de verkeerde kant van het spoor.’

Scheve grijns. ‘Dat niet. De eerste, Jenny, woonde in Amsterdam, de tweede in Duitsland.’

‘Wat ging er dan wel mis?’

‘Met Jenny ben ik misschien te vroeg gaan samenwonen. Zij was stapelverliefd op mij en ik vond haar ook wel leuk. Ik studeerde net in Amsterdam en wilde niet meer thuis wonen. Maar we waren nog erg jong, zeventien en achttien. Zodra ik bij haar was ingetrokken, begon ze overal over te zeuren. Ik kon eigenlijk niks goed doen. Als ze over mijn schoenen struikelde, had ik het gedaan. Kan ik het helpen dat ik maat 46 heb? Als ze van de trap viel en haar enkel kneusde, was het ook mijn schuld. Ik had het na een paar maanden wel bekeken.’

‘En toen?’

‘Daarna kwam Hannerlie uit München.’

‘En die woonde aan de verkeerde kant van de grens.’ Achteraf speet het haar dat ze hem had onderbroken, want ze kreeg niets meer over die Duitse relatie te horen.

‘Precies. En jij?’

‘Nog niet echt samengewoond, daar waren de relaties te kort voor. Ik had iets met een flapdrol uit Brabant, met een Tsjechische performer en vorig jaar nog met een oudere man uit Utrecht, maar het werd allemaal niks.’

‘Goh,’ zei Frits.

Ze zaten schoorvoetend verliefd te worden.

[...]